

CHƯƠNG HAI MƯỜI MỘT

THỦ ĐOẠN THẨM HIỂM

Lúc này trời đã khuya. Gió núi đã thổi lạnh.

Các anh hào hiện diện đang chăm chú vào Quá Bất Khứ để nghe lão nói những gì.

Bùi Khương nắm chặt hai quyền, ngồi trên một tảng đá lưu ý nghe Quá Bất Khứ như bao nhiêu người đang đợi.

Quá Bất Khứ vẫn ấp úng, hình như run sợ nên chẳng trả lời.

Thấy vậy Thần Thủ Chiến Phi nhẹ giọng nói:

—Nơi đây toàn là võ lâm cao thủ, không ai dám đột nhập vào đây để ám hại đâu...

Rồi Thần Thủ chỉ qua Bùi Khương nói tiếp:

—Còn đây là Bùi đại nhân, con của Bùi Thị Song Hiệp Xương Kiếm Vô Địch. Võ công của Bùi đại nhân còn cao cường hơn Long Hình Bát Chưởng và sẽ bảo vệ cho lão mà, lão khỏi sợ gì cả.

Có một người áo đen đưa cho Quá Bất Khứ một bình rượu trắng. Lão liền lấy uống một hơi gần nửa bình và có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Lão lại tu một hớp nữa rồi mới bắt đầu nói:

—Hôm đó trời tuyết rất lạnh. Tôi đánh xe đến thành Khai Phong như thường lệ và lại tạt vào quán rượu để uống. Khê khà được một lúc lâu, tôi định bước ra ngoài để xem cỗ xe ngựa vì nghe con ngựa hí mấy tiếng. Nhưng vừa bước tới cửa, tôi chợt thấy Long Hình Bát Chưởng cỡi một con ngựa thong thả đi ngang qua. Ông ấy đầu đội chiếc nón và hơi kéo xệ xuống. Nhưng vì lúc đó có ngọn gió thổi mạnh, cái nón lại bật ngửa lên nên tôi mới nhìn rõ mặt chính là ông ta. Khi ấy tôi lấy làm lạ, tại sao Long Hình Bát Chưởng đi đâu mà ngang qua đây có một mình thôi? Vì mấy lúc trước tôi gặp đều thấy lúc nào cũng có nhiều vị tiêu đầu hay đệ tử đi theo. Nhưng lần này ông ta lại đi một mình, làm tôi chú ý hơn, nhưng con ma men làm tôi quên ngay, và lại vào quán tiếp tục uống rượu sau khi liếc nhìn vẫn thấy cỗ xe ngựa của tôi vẫn còn đó. Uống xong tôi cảm thấy khởi hứng hơn nên lại chạy lên lầu cửa thành dạo chơi. Vì ở trên cao nên tôi nhìn bao quát được mọi nơi. Chợt tôi nhìn thấy ở phía xa xa có ba người đang đánh nhau. Tôi cứ đứng nhìn

theo dõi mãi. Một lúc sau chỉ còn lại một người. Người ấy lên ngựa chạy trở vào thành. Tôi đứng ở trên tuy không thấy rõ mặt, nhưng từ hình dáng và y phục tôi nhận rõ được là Long Hình Bát Chưởng mà tôi vừa nhìn thấy lúc nãy.

Các anh hào nghe đến đây đều bắt đầu ồn ào lên.

Thần Thủ Chiến Phi lại hỏi:

—Lão thấy vụ này cách đây hơn mười năm, tại sao đến bây giờ mới nói ra? Có phải bị ai uy hiếp không cho nói phải không?

Quá Bất Khứ đáp:

—Đêm hôm đó tôi vẫn chưa hiểu vụ đánh nhau ấy là vụ gì. Nhưng đến sáng hôm sau tôi nghe Xương Kiếm Vô Địch bị giết tại nơi ấy nên tôi lo sợ...

Quá Bất Khứ vừa nói đến đây, hơi ngừng lại, đôi mắt có vẻ sợ sệt nhìn chung quanh rồi mới nói tiếp được:

—Tôi biết nếu Long Hình Bát Chưởng hay được, ông ta sẽ giết tôi liền. Tôi không rõ tối hôm ấy Long Hình Bát Chưởng có nhìn thấy tôi ló đầu ra khỏi quán rượu không? Tôi quá lo sợ nên liền bán cỗ xe ngựa trốn đi nơi khác. Tôi định trốn đến lúc nào vụ này được phơi bày hết ra hay là Long Hình Bát Chưởng chết rồi thì mới dám trở về sống làng hoàng. Mà không ngờ tôi cứ trốn mãi một hơi đến nay hơn mười năm rồi.

Thần Thủ Chiến Phi lại hỏi:

—Nhưng tại sao bây giờ lão mới dám nói? Có phải lão không sợ chết nữa chứ gì?

Quá Bất Khứ lắc nhẹ đầu đáp:

—Trong thời gian trốn tránh, tôi đâu dám bước ra khỏi cửa. Tôi phải sống nhờ vợ đi giặt quần áo cho người. Nhưng gần đây vợ tôi đã chết nên buộc lòng phải đi ra ăn xin sống qua ngày. Một hôm tôi đi ngang qua một tòa nhà. Tôi bỗng nghe có tiếng la thảm hại từ trong nhà phát ra. Tiếp theo đó có một người cầm đao chạy ra, thấy tôi nên bắt tôi luôn. Tôi ngược nhìn lên thì mới biết tòa nhà đó chính là Phi Long phân cuộc. Chính vì thế tôi cứ ngỡ là Long Hình Bát Chưởng cho người bắt tôi. Tôi sợ quá liền quỳ xuống năn nỉ. Tôi nói: «Ngài ơi! Tôi không thấy gì cả. Ngài nói giùm với Đàm Tổng tiêu đầu là ở ngoài thành Khai Phong tôi không thấy gì cả.»

Thần Thủ Chiến Phi chặn lời nói mọi người và Quá Bất Khứ:

—Lúc đầu thủ hạ của tôi tưởng lão là người điên, nhưng nghe lão nói cái gì cũng có vẻ kỳ lạ nên mới truy hỏi ra đấy chứ.

Quá Bất Khứ đưa bình rượu vào miệng uống một hớp lớn rồi nói tiếp:

—Sau đó tôi mới biết người bắt tôi không phải là thuộc hạ của Long Hình Bát Chưởng vì tôi thấy người đó lại còn cho người phá hết Phi Long phân cuộc, nên tôi nghĩ chắc là thù của Long Hình Bát Chưởng rồi. Vì thế, tôi mới dám nói ra hết.

Quá Bất Khứ nói đến đây là lão liền lấy bình rượu lên để uống cạn phần còn lại. Có lẽ rượu là thứ lão cần hơn cả, nên thấy rượu là lão bị thu hút ngay, nên người đời mới đặt cho lão cái tên gọi Bất Khứ ấy.

Thần Thủ Chiến Phi đứng lên hướng về đám đông nói lớn:

—Quý vị đã nghe rõ cả chưa? Long Hình Bát Chưởng đã âm mưu như thế nào mà hôm đó Xương Kiếm Vô Địch đang áp giải một bảo vật tới Hà Bắc cũng bị mất luôn. Bảo vật đó là «Bích Ngọc Xiêm Du».

Bùi Khương nghe đến đây bỗng nói lớn:

—Hôm thân phụ tôi bị hại là đang đang áp giao Bích Ngọc Xiêm Du tới Hà Bắc à?

Thần Thủ Chiến Phi đáp:

—Đúng! Chuyện này ai cũng đều biết cả. Sao Bùi đại nhân không biết?

Bùi Khương sắc mặt biến đổi, vụt đứng lên, đôi mắt như nhìn xa xôi và suy tư, vì chàng nhớ đến hồi nhỏ có một hôm chạy vào phòng của Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh thấy ông ta đang cầm một viên ngọc lớn. Đàm Minh khi thấy Bùi Khương chạy vào phải lật đật cất món vật ấy đi và cấm vĩnh viễn không cho chàng vào phòng ông ta nữa.

Bùi Khương như đi về quá khứ.

Rồi nhớ đến những cái kỳ cục của Đàm Minh mà lúc trước chàng không hiểu được, bây giờ thì có thể hiểu được tại sao rồi. Và dĩ nhiên câu trả lời lại quá ghê tởm.

Thật không ngờ người đó lại là Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh.

Thần Thủ Chiến Phi nhận thấy có lẽ Bùi Khương đang suy tư về thủ đoạn của Đàm Minh nên không tiện hỏi chàng. Chiến Phi bỗng nói lớn với đám anh hào:

—Xương Kiếm Vô Địch đã bị tên đại ác Đàm Minh âm mưu hạ sát. Anh em Đồng Minh Giang Nam chúng ta phải trả thù cho Bùi đại nhân, giết chết tên đại ác kia.

Tức thì những tiếng la ó náo động rầm trời như làm rung chuyển cả khu vực đó.

Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh ngồi trên lưng ngựa thả bước từ từ, nhưng nét mặt ông ta ra chiều suy nghĩ lung lăm.

Sau lưng Đàm Minh còn có Nhiếp Hồn Đao La Nghĩa, Trường Hồng Kiếm Biên Thiếu Hằng, Bát Quái Chưởng Liễu Huy, và bốn tên thủ hạ đều cỡi ngựa đi theo.

Họ đi được một lúc khá lâu, bỗng có tiếng ngựa phi thật nhanh đến.

Tám người này liền ngừng lại để xem ai đến.

Vừa lúc đó, người cỡi ngựa đã đến và ghì cương thật gấp làm con ngựa chồm hai vó liền hí lên mấy tràng.

Tên cỡi ngựa này vội vã nhảy xuống ngựa chạy lại cung kính trước mặt Đàm Minh:

—Thưa Đàm Tổng tiêu đầu, Thần Thủ Chiến Phi đã tới Trung Nguyên, vừa rồi có xuất hiện ở Phục Ngưu Sơn, y đến một mình nên tôi khẩn chạy về đây báo cáo để Đàm Tổng tiêu đầu hay.

Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh nhíu mày rồi nói:

—Được! Nếu hấn tới, chắc chắn có sắp đặt trước chứ hấn không đến một mình đâu. Ta sợ Giang Đại Thạch khó mà thành công.

Bát Quái Chưởng Liễu Huy cười nói:

—Thần Thủ Chiến Phi mà dám rời Giang Nam lên Trung Nguyên thật là không muốn sống rồi.

Liễu Huy lại nhích ngựa lại gần Đàm Minh nói tiếp:

—Đây là một cơ hội tốt cho Đàm Tổng tiêu đầu, còn Giang hiền đệ võ công cao cường mà lại rất khôn khéo. Theo thiển ý thì dầu có Chiến Phi nơi đó cũng chẳng có gì trở ngại kế hoạch.

Long Hình Bát Chưởng mặt đầy sát khí nói:

—Đúng! Ai mà ngu dại mới đi chống đối với Đàm Tổng tiêu đầu này. Đúng là không muốn sống nữa rồi!

Đàm Minh vừa nói đến đây bỗng lại nghe tiếng ngựa chạy rất nhanh đến.

Người cỡi ngựa vội nhảy xuống mặc dù con ngựa chưa dừng hẳn. Về mặt hẳn hốt hoảng, chạy đến trước mặt Đàm Minh nói nhanh:

—Thưa Đàm Tổng tiêu đầu, bên Phục Ngưu Sơn đã xảy ra chuyện rồi. Tôi phải chạy về để báo trước, không biết hiện giờ bên ấy đã diễn tiến được như thế nào rồi?

Long Hình Bát Chưởng liền hỏi:

—Chuyện gì vậy?

Gã này đáp:

—Thần Thủ Chiến Phi vừa đến đã chê bai Đàm Tổng tiêu và ca tụng Bùi Khương triệt để, làm đám đông hoan nghênh Bùi đại nhân vô cùng. Mấy anh em của phe mình, ghét không hoan nghênh, bị bên đó phát giác và bắt được một số và có cả Giang tiêu đầu nữa.

Long Hình Bát Chưởng cau mày lại nói:

—Thủ hạ của Chiến Phi mà có kẻ bắt nổi Giang Đại Thạch thì hơi kỳ.

Gã hán tử này lại tiếp:

—Tôi thấy vậy phải làm bộ hoan nghênh cho thật lớn và đợi có cơ hội liền chạy lại đây báo cáo.

Long Hình Bát Chưởng hỏi:

—Ngoài Giang Đại Thạch ra, còn mấy người nữa bị phát giác?

Gã hán tử đáp:

—Dạ thưa có tất cả mười lăm người.

Long Hình Bát Chưởng lại cười lớn nhìn ra tận phía xa nói:

—Chiến Phi ơi! Người còn dở quá! Ta đã bố trí từ bao nhiêu người bên đó nữa kìa. Dầu người có phát giác được mười lăm người, nhưng mọi cử động của người đều bị ta theo dõi... Ha! Ha!

Bát Quái Chưởng Liễu Huy cũng nói:

—Chiến Phi làm sao mà so sánh với Đàm Tổng tiêu đầu được!

Đàm Minh nói:

—Giang Đại Thạch có bị bắt cũng không sao. Bùi Khương vẫn kính trọng ta như kẻ có ơn, chẳng bao giờ dám đối địch với ta.

Lão bật thành tiếng cười lớn rồi tiếp:

—Tội nghiệp cho Chiến Phi, đã xuất bao công phu tâm lực mới tạo được địa vị cho Bùi Khương, nhưng Bùi Khương lại là người thân ta.

Đàm Minh lại gật gù ra chiều đắc ý:

—Khà... khà... không chừng cái Đồng Minh Giang Nam tương lai chỉ làm tăng thêm sức mạnh cho Long Hình Bát Chưởng này...

Bát Quái Chưởng Liễu Huy nói:

—Tôi không hiểu tại sao Đàm Tổng tiêu đầu vẫn chưa ra tay với Đồng Minh Giang Nam? Thì ra đã sẵn có cái diệu kế ấy! Hà! Như vậy chắc rằng mai một Bùi Khương lại thành trợ thủ đắc lực cho Đàm Tổng tiêu đầu. Thật là diệu kế! Diệu kế!

Long Hình Bát Chưởng lại nói:

—Nhưng Thần Thủ Chiến Phi làm chuyện này chắc phải có một lý do...

Rồi lão quay qua tên hán tử nói:

—Lư Thất! Người hãy xuống Nam Dương ngay và đến Tụ Hiền Khách Sạn gặp ba vị tiêu đầu là Từ Phủ, Lương Phi Mã và Công Tôn Đại, bảo họ phải cấp tốc đến Phục Ngưu Sơn.

Lư Thất «ạ» một tiếng lên ngựa đi liền.

Long Hình Bát Chưởng lại quay qua nói với La Nghĩa, Biên Thiếu Hằng và Liễu Huy:

—Chúng ta hãy đi xem Chiến Phi còn thủ đoạn gì nữa không?

Nói xong Đàm Minh cho ngựa chạy đi.

Ba vị tiêu đầu lật đật chạy theo.

Chạy được một khoảng khá xa lại thấy đằng trước bụi bay lên cao. Trong đám cát bụi mù ấy có một thớt ngựa chạy đến như bay.

Khi ngựa chạy đến chỗ Long Hình Bát Chưởng thì người kỵ mã ghìm cương và nhẩy xuống ngựa, miệng thì la lên:

—Hồng rồi! Hồng rồi! Quá Bất Khứ...

Long Hình Bát Chưởng liền hỏi lớn:

—Cái gì Quá Bất Khứ? Nói gì phải nói cho rõ chớ Hoàng Liệt!

Hoàng Liệt cuối đầu xuống kể hết câu chuyện về Quá Bất Khứ ở tại Phục Ngưu Sơn.

Long Hình Bát Chưởng nghe đến chỗ có một tên phản bội khai hết lý lịch của Giang Đại Thạch, đã phải nổi nóng quát hỏi:

—Thằng đó đi đâu rồi? Có bị Thần Thủ Chiến Phi giết chưa?

Hoàng Liệt lắc đầu:

—Thưa chưa. Nhưng đã có Triệu Cang và Trương Thăng đi theo dõi hắn ta rồi.

Long Hình Bát Chưởng tức tối nói:

—Chiến Phi biết thế nào ta cũng chẳng tha tên đó nên mới thả nó đi. Hứ! Trước sau gì ta cũng phải tiêu diệt Chiến Phi mới được!

Khi Hoàng Liệt kể đến việc Quá Bất Khứ khai hết những bí mật của vụ án hơn mười năm trước, Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh mới có vẻ hoảng hốt, nhưng vẫn nói cứng:

—Lời nói của một tên già phu xe say rượu chắc gì ai cũng tin đâu?

Hoàng Liệt không dám trả lời nên cúi đầu làm thinh.

Cả ba người La Nghĩa, Biên Thiếu Hằng và Liễu Huy cũng phải kinh ngạc mới nghe đến vụ này lần đầu tiên.

Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh không nói một tiếng nào liền cỡi ngựa từ từ đi thẳng. Mấy người kia cũng lẻo đẻo theo sau.

Một lúc lâu. Đợi cho Bát Quái Chưởng Liễu Huy đến bên cạnh, Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh ôn tồn hỏi:

—Liễu hiền đệ! tiêu cuộc ở Khai Phong còn bao nhiêu người có thể sử dụng được?

Liễu Huy suy nghĩ đáp:

—Độ chừng hơn bốn mươi người.

Long Hình Bát Chưởng liền hỏi:

—Trong vòng ba ngày, có thể điều động bao nhiêu người ở các phân cuộc?

Bát Quái Chưởng Liễu Huy muốn đem toàn lực lượng để quyết một trận với Thần Thủ Chiến Phi nên đáp:

—Nếu sử dụng bồ câu đem thư thì trong vòng ba ngày có thể điều động được hai mươi chín tiêu đầu và cỡ mười người thủ hạ.

Long Hình Bát Chưởng lại nói:

—Được rồi! Biên Thiếu Hằng tiêu đầu hãy lập tức sử dụng bồ câu truyền thư cho các tiêu đầu và các phân cuộc phải sử dụng tất cả nhân lực, có hàng hóa thì chở hàng, còn không thì chở đá để giả áp tiêu xuống Giang Nam. Tất cả đều tụ tập ở Võ Hán.

Biên Thiếu Hằng lãnh nhiệm vụ lên ngựa đi liền.

Long Hình Bát Chưởng lại nói:

—La hiền đệ hãy xuống Giang Nam chặn Từ Phủ, Lương Phi Mã và Công Tôn Đại, bảo họ chuyển xuống Giang Nam luôn và hợp với cùng mười hai anh em đang chờ ở Kỳ Môn, rồi tất cả xuống Lãnh Sơn Trang.

Đôi mắt Đàm Minh long lên, nói tiếp:

—Ngoại trừ phụ nữ và lão già, hễ gặp đàn ông thì bắt cũng được mà giết cũng được. Xong rồi đốt luôn cái Lãnh Sơn Trang ấy đi.

La Nghĩa trong lòng hơi ớn ớn nhưng vẫn «dạ», định đi thì Long Hình Bát Chưởng còn căn dặn thêm:

—Nếu việc làm này không xong thì đừng gặp tôi nữa, còn nếu xong xuôi thì hãy nghỉ ngơi một ngày rồi đến Phù Lương đợi bồ câu của tôi đưa thư đến.

La Nghĩa không dám nói, liền lên ngựa phi mau.

Đàm Minh lại nhìn Hoàng Liệt nói:

—Hoàng Liệt, hãy trở về Phục Ngưu Sơn lấy tin, và khi có tin tức gì phải cấp báo cho tôi. Còn nếu lấy thiếu tin tức thì người cũng đừng gặp ta nữa.

Hoàng Liệt vừa nhảy lên lưng ngựa thì Đàm Minh gọi lại bảo:

—Còn việc này nữa, nếu Triệu Cang và Trương Thăng bắt thàng phản bội đó thì bảo họ về kinh thành. Còn nếu hai người ấy bắt không được thì người phải giết luôn Triệu Cang và Trương Thăng cho ta. Lúc này là lúc quan trọng, người hãy ráng hành động.

Hoàng Liệt phải dùng tay lau mồ hôi nhỏ giọt trên trán rồi lập tức giục ngựa chạy như điên.

Long Hình Bát Chưởng quay qua Bát Quái Chưởng Liễu Huy cất giọng ôn tồn nói:

—Liễu hiền đệ! Bây giờ ta chỉ cần hiền đệ làm cho ta một việc.

Liễu Huy sốt sắng hỏi:

—Việc gì thế tổng tiêu đầu?

Đàm Minh mỉm cười thâm trầm nói:

—Liễu hiền đệ hãy tung tin cho thiên hạ biết Đàm Tiểu Kỳ đã kết hôn với Đông Phương Chấn rồi.

Bát Quái Chưởng mở mắt to hỏi:

—Đã... kết hôn?

Long Hình Bát Chưởng cười nhẹ đáp:

—Đúng! Cách đây mấy năm, Đông Phương Thiết đã tỏ ý muốn xin cưới Đàm Tiểu Kỳ cho Đông Phương Chấn, lúc đó tôi sợ Kỳ nhi sanh biến nên chưa trả lời dứt khoát...

Lão ngừng một chút, dáng điệu chột hân hoan một cách thâm hiểm, rồi lại gật gù nói tiếp:

—Bây giờ tôi có ý tung ra tin này, thì thế nào anh em Đông Phương cũng đến để rõ tường sự thật như thế nào. Tới chừng đó, tôi sẽ nhắc đến chuyện kết hôn. Như vậy thân phụ của anh em Đông Phương sẽ thành sui gia với tôi. Còn những vị sư phụ của anh em Đông Phương cũng phải đương nhiên yểm trợ cho tôi... Hà! Hà! Không lẽ Đông Phương, Thiếu Lâm, Võ Đang... các danh môn này lại chịu tin lời nói của một lão phu xe à! Hà! Hà!

Bát Quái Chưởng Liễu Huy cũng cất tiếng cười theo rồi nói:

—Nhưng mà chuyện này bộc phát rồi thì chúng ta không còn lợi dụng Bùi Khương được nữa?

Long Hình Bát Chưởng liền nói:

—Ta có bao nhiêu người làm hậu thuẫn, thì dù cho có mười Bùi Khương cũng không đáng sợ.

Lão càng nói càng đắc ý cười to.

Lão đâu có ngờ lần này lão đã hoàn toàn sai lầm rồi...

—— o0o ——